

jogkereső közönség azt hiszi az új csillagról, hogy éppoly biztonsággal vezet el az Igazsághoz, mint ama betlehemi csillag. Itt van egy kis korrigálni való. Itt-ott talán nem is az igazság elérése az áhitott cél, mert a jogkereső közönség sokszor nem a maga jogát keresi, hanem a neki kedvező döntést. Ez a kettő, sajnos, nem esik szükségszerűen egybe: az igazán erkölcsromboló ereje éppen a közönség azon tévhitének van, hogy az új csillagot — ráktérítőnek nézi, aki eltéríti a döntést a maga eszmei irányától: az Igazságtól. Ennek a hitnek létét, hamiságát, kártékonyosságát felismerni és hirdetni — ez a cikk érdeme és jelentősége.

R. S.

Jogirodalom.

Die Gesetzgebung gegen den unlauteren Wettbewerb.

Irták: *Dr. Artur Chr. Weissmann* wieni kereskedelmi törvényszéki tanácselnök és *Dr. Alfréd Walden* wieni ügyvéd. Wien, 1927. A 272 oldalas könyv igen szerencsés ötvözete az elméleti tisztázás és gyakorlati szükség munkájának egyrészt, másrészt — a könyv alciméhez hűen — az osztrák, német, magyar és csehszlovák jog párhuzamos bemutatásának. Különösen ezen utóbbi szempont teszi fontossá a könyvet, mert a tisztességtelen verseny materiája mindenkor a világjog marsallbotját hordozta tarsolyában. Ezzel kapcsolatban dicsérőleg kell megemlíteni a szerzők azon álláspontját, hogy a versenyjog területén a különböző államok törvényhozásai legalább a terminológiában igyekezzenek az egységesség megteremtésére. Világos, éles fogalmazása ugyancsak növeli a könyv használhatóságát és irodalmi értékét.

A részletkérdések közül csupán két témára utalok, ahol a szerzők álláspontja nem eléggé tisztázott. A könyv *Einzelfall u. Gruppenfall* cím alatt említi a tisztességtelen verseny azon két kategóriáját, hogy a cselekmény érintheti egy vállalat érdekeit, de érintheti egy csoport érdekeit is. Az elsőre példa a hírnévrontás, bitorlás, a másodikra a reklámszedelgés. Mégis kár ezt a két kategóriát jogilag is elkülöníteni, mert az elkülönítés helytelen következtetésekre csábít. Így egyebek között a könyv is „Einzelfall“ esetén csupán a közvetlen sértettnek ad *actoratust*, holott könnyűszerrel eshetik meg, hogy a közvetlenül sértett fél érdekeit a cselekmény kevésbé érinti, mint egyéb versenytársáért. (Lásd: Beck—Vámbéry: A tiszt. versenyről szóló törvény magyarázata, 42. l.) Viszont maguk a törvények sem rendezték el az itt szóbanforgó kérdést a kívánatos elgondoltsággal.

A másik kérdés egy speciális, a régi dualizmusból itt maradt osztrák-magyar probléma. Szerzők szerint a védjegynek a versenytörvénybe ütköző volta alapján, a törlési per — a kereskedelmi miniszter *iurisdiction*ójához tartozik (83. l.). Amennyire kivehető, a magyar bíróságok is ezen álláspontra hajlanak.

Ehelyütt csak jelezzük általában eltérő felfogásunkat a kérdés felől, amelyre legközelebb külön visszatérünk.

A magyar törvényről adott tájékoztatása itt-ott nem tökéletesen teljes, amit a könyv megbízhatósága érdekében sajnálni kell — éppen a könyv egyébkénti kitűnőségére való tekintettel.

B. S.

Védjegyoltalom. Tisztességtelen verseny. Irta: Dr. Bányász Jenő, a Budapesti Kereskedelmi és Iparkamara titkára. Az Iparjogvédelmi Egyesület kiadása. Budapest, 1928.

I. Az e téren immár vitán felül szaktekintélyként elismert szerző e nagyméretű — 304 oldalra terjedő — legújabb munkájában sokkal messzebbmenő célokat tűzött maga elé és ért el, mint aminőket előszavában azzal ir körül, hogy fokozottabban ez ipar és kereskedelem eszmei java felé terelje az érdekelték figyelmét, hogy felnyissa szemeket és hogy haladottabb jogállapotok keletkezését mozdítsa elő. Valójában az ipari tulajdon nagy problémakörének egyik legbonyolultabb és legnehezebben megmarkolható fejezetét: a védjegyjog és a tisztességtelen verseny határterületét szántja fel és műveli meg szeretetteljes odaadással és minden elismerésre méltó tudományos felkészültséggel. Minekutána megismertette az olvasót a védjegy- és a versenyjog vezető gondolataival és tájékoztatta arról, hogy a részletekben miképp valósul meg az az alapelv, hogy magának a lajstromozásnak vagy cégbejegyzésnek a ténye sohase érvényesülhessen az üzleti tisztesség, a jó erkölcsök rovására, kirekeszti az oltalom köréből a minőségjelzőket, szabadjegyeket stb., ráter a védjegyes áruk utánzásának kérdésére, ismerteti a cég, név, címer és üzleti megnevezés oltalmát, részletesen fejtegeti a védjeggyel üzött visszaélések különböző megjelenési formáit, amint azok a tisztességtelen verseny során fel szoktak merülni és az 1923 : V. t.-c. folytán nálunk is jogelleneseknek vannak bélyegezve. Az anyagi szabályokat követi az alaki rendelkezések ismertetése, a védjegyek lajstromozásáról, a védjegytorlési és megállapítási perekről, a büntetőjogi következményekről, a nemzetközi oltalomról, Függelékként le vannak közölve a védjegytorvények, a tisztességtelen versenyről szóló törvény és az azzal kapcsolatos rendeletek. A munkát kimerítő betürendes tárgymutató egészíti ki.

A munka elvi állásfoglalásai és sokszor igen mélyreható kritikai fejtegetései hiven tükrözik vissza azt a magas szárnyalású idealizmust; amely szerzőjét egyéb működésében is jellemzi és amely az üzleti élet mocsoktalanságát, az erkölcsi követelmények teljes és maradék nélküli érvényesülését posztulálja. Ebben az irányban tartja reformálandónak elsősorban védjegyjogunkat is, amelynek mind anyagi, mind eljárási részét elavultnak és felette hiányosnak jelzi. A részletes fejtegetéseket, amelyekkel e tézist alátámasztja, az utolsó betüig immár communis opinionak mondhatjuk. A közzogi nehézségek és akadályok, amelyek ennek részben az Ausztriával való közösség, részben Horvátországgal fennállott kapcsolatunk idejében utját állották, eltűntek, s így valóban mulasztás volna jogalkotásunk részéről, ha a teljesen modern és kielégítő versenytorvény és